

fashionable Middagsstid for fine Folk. Jeg var altsaa dengang nødt til at fatte mig i en saadan Northed, at jeg maatte nævne BARNET ved sit rette Navn. Havde jeg havt Tid dertil, skulde jeg have indklædt mine Ord under en vis Form, som det ærede Medlems Stilling her i Salen og den store Indflydelse, han nyder, byder os Andre at bruge ligeoverfor ham, men, som sagt, Realiteten kan jeg ikke tilbagefalde. Jeg tror, at der hos det ærede Medlem — jeg nævner særlig ham, fordi han pleier at udmærke sig ved Logik og Skarpsindighed — herfter en forskert Opfattelse, en mindre rigtig Opfattelse med Hensyn til Theatrets Stilling før og nu. Jeg har nogen Grundring om, hvorledes Theatrets Stilling før en 10 a 12 Aar siden blev ordnet i finantsiel Henseende. Det var navnlig afdøde Oberst Eschering, som dengang gav Impulsen til, at Theatret blev stillet særskilt som en særlig Institution, saaledes at det kunde, som den høit-ærede Kultusminister idag har sagt, kontrahere Gjæld og danne sig en Reservereserve; men de Herrer ville alle erkende, at en saadan Stilling ikke i statsretlig Henseende kan medføre den mindste Forandring, saalænge Staten vedbliver at drive Theatret, og det har Staten gjort hele Tiden. Det er altsaa en klar Sag, at, dersom Theatret stifter Gjæld, saa stifter det denne Gjæld saaledes, at Staten er Garant. Staten er altsaa forpligtet til at tilsvare den Gjæld, som den Institution, Staten driver, stifter under dens Auspicer. Det er en saa klar Sag, at det forekommer mig, at der slet ikke kan tvivles derom. Selv om Theatret var vedbleven at komme dybere og dybere i Gjæld, saa maatte Staten dække den, saalænge som den ikke enten lukkede Theatret eller overdrog det til tredje Mand. Det var egentlig Oberst Eschering's Plan ikke at lade Theatret blive staaende i denne Halvtilling, men det var hans Plan, hvis man ikke kunde bringe Theatrets Bestyrelse dertil, at det kunde betale sig, da at overdrage det til tredje Mand, enten til Kommunen, Civillisten eller en privat Entreprenør med et Tilskud, saaledes som det er Tilfældet med „Théâtre français“ i Paris, som faar 250,000 Francs, ingenlunde noget meget stort Tilskud, og som dog bærer sig meget godt. Det var egentlig det, der forespøvede Eschering, at man skulde opnaa en af de to Ting, enten at bringe Theatret til at betale sig eller lade det gaa over i andre Hænder. Det er, forekommer det mig, aldeles klart, at Theatret aldrig har havt og endnu ikke har nogen saadan Stilling, at det kan kontrahere Gjæld med den Virkning, at denne Gjæld alene kommer til at paahvile Theatret. Staten staaer altid saaledes bagved, at det er den, der til Syvende og sidst maa betale Gjælden, og det er det, som her foreslaas. Det forekommer mig derfor, at man ikke kan undslaa sig for at stemme for det Forslag, som er stillet

af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther).

Rosod: Jeg har kun en eneste Bemærkning at gjøre til denne Sag. Naar jeg forrige Gang stemte for det Forslag, som da blev vedtaget, og som man nu foreslaar skal udgaa af Tillægsbevillingsloven, gjorde jeg det foruden af andre Grunde, som den Gang bleve anførte, og som atter ere blevne fremførte idag, til Fordel for denne Ordning af Theatrets Gjæld, ogsaa af en lille Grund, som jeg tror har nogen Vægt især overfor de historisk anlagte Medlemmer af Thinget. Jeg stemmer mod dette Vædringsforslag, for dog at bringe nogen Virkelighed og Sandhed ind i de Ord, der med gylden Strift staa over Hovedindgangen til Theatret: „Folket reiste denne Bygning under Christian IX.“, og jeg tror, at vi ved at stemme mod det omtvistede Vædringsforslag ville bidrage Bort til at gjøre disse Ord til Sandhed, hvad de i Dieblisset ikke ganske kunne siges at være. Jeg beder i Almindelighed, og særlig beder jeg de Tvivlraadige, der staa saaledes, at de balancere mellem „Ja“ og „Nei“, om ikke denne lille Grund, som dog maatte ikke er saa ganske lille endda, i alt Fald for de historisk anlagte Medlemmers Vedkommende, kunde faae Vægtskaaalen til at gaa ned til den Veir, som jeg anser for at være den rette, henimod et: „Nei“ til det foreliggende Vædringsforslag.

Solslein-Pedreborg: Jeg kan aldeles ikke indse, at det kan gjøre den allerringeste Forskjel, enten Gjælden er paadbragt til Bygningen eller til Driften, det er Theatrets Gjæld begge Dele, og at den ærede Minister vil hænge sig i denne Forskjel, fatter jeg ikke, men det er jo heller ikke det væsentligste Spørgsmaal. Det Væsentligste er: Hvilken Betydning har det for Fremtiden, at vi nu betale Theatrets Gjæld? Jeg er i den Henseende ganske enig med den sidste ærede Taler, som ganske rigtigt sagde, at han stemte for dette Forslag, for at Folket kunde komme til at betale Theaterbygningen. Det er der ingen Tvivl om, og Betragtningen om, at det fremtidige Overskud skal gaa ind i Statskassen og dække det, som Statskassen nu giver ud for at skaffe Theatret af med Gjælden, arbejde de Herrer paa at gjøre fuldstændig illusorisk. Det vil netop blive klart derved, at, naar Rente og Afdrag slettes, saa vil man glemme, at Theatret har en Gjæld, og saa vil Overskudet ikke gaa ind i Statskassen til Gavn for det Folk, som har betalt Gjælden, men det vil blive anvendt til selve Theatret. Det vil blive vanstelig at modsige dem, der da ville sige: Se, nu bærer Theatret sig selv, der er endog Overskud, og vi kunne jo saa f. Ex. udstyre det rigeligere, udfnykke Jønyeren osv., der vil jo altid blive Noget at gjøre. Det, der iaar bevilges, er i Virkeligheden en betydelig Hjælp